

Så växte jag opp; och min bringa var bred
 Och min länd var så trind,
 Och blixten blef efter, då grefven mig red
 Öfver stätta och grind.
 Storståtlig han satt som en kung i sin sadel,
 Och sjelf jag mig tyckte af gammal adel.

Och ingen var prisad som jag, då jag kom
 För gigg eller schäs,
 Och ingen det fanns, som ej talade om
 Slädtrafvarn på Näs . . .
 Men ack! hvarför tala »om barndomsminnen,
 De rosengårdar i ädla sinnen!»

Det grefliga huset gick plötsligt omkull,
 Ty grefven blef död.
 Och genast blef såldt både silfver och gull
 För penningenöd,
 Ack! tiden förändras: jag togs ifrån krubban
 Och slogs för en spottstyfver bort under klubban.

En länsman mig köpte, ett as, lika godt,
 Han slogs som en ryss.
 Men våldet blef stackot, han hade för brådt,
 Då han red mig till bys;
 Ty öfverbalansen med ofrälse-benen
 Han tog och slog nacken till döds emot stenen.

Till Stockholm med halmtapp man sedan mig dref,
 Der utan protest
 Jag såldes vid Munkbron och åkarhäst blef.
 Det känner jag bäst . . .
 Misshandlad och svulten — hvem skildrar min smärta:
 Hos åkar-embetet finns alls intet hjerta.